

Хаджи Николина. Че какво има въ писмата?

Хаджи Илия. Не помнишъ ли онова писмо, дѣто получихме за Петровъ-денъ.

Хаджи Николина. Помня, ама. —

Хаджи Илия. Не помнишъ ли, че казваше: дотегнали му голѣмитѣ градища. Че да му е въ село да си живѣй. Че и офицерството му дотегнало.

Хаджи Николина. Ще му дотегне, ами то толкозъ испити, толкозъ учене, изморява.

Хаджи Илия. Не е до испититѣ му, азъ му поразбрахъ ума, нали дадохъ писмото му на Добря да го чете. Той го прочете пѣкъ кимна глава. Каже: тамъ той се е събралъ съ Толстоисти; не знамъ какви хора сж тѣ?

Хаджи Николина. Хора-хора до като е тамъ. Като си доди тувъ — друго е.

Хаджи Илия. Дали е тѣй не се знай. Като бѣше ученикъ тукъ тръгна съ онѣзи ропоглавци до като го изпѣдиха отъ училище. Инжинеръ щѣхъ да го правя, а трѣбваше да го прибератъ въ казармата. И тогазъ колко молби, колко блѣскане бѣше, че едвамъ го приеха въ военото училище.

Хаджи Николина. За туй пѣкъ подиръ какъвъ послушенъ стана. То всеко зло за добро, Хаджи. Гдѣ знаешъ касмѣтя му билъ такъвъ. Хеле като се отличи и го пратиха въ Русия. И малко и голѣмо заприказва за него, че съ руския царъ на една трапеза ще седа.

Хаджи Илия. (Слѣдъ кжсо мълчание, като клюмва глава). И ще видишъ. Ще искара нѣкоя поразия той.

Хаджи Николина. Не думай тѣй Хаджи.

Хаджи Илия. Знамъ си му азъ кръвчицата.

Хаджи Николина. (Съ насмѣшка). Бащичка.